

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci navrhovatelů: **a) R.O.S Vacek s.r.o.**, se sídlem Sokolská 30, Litvínov, **b) EKOpaliva s.r.o.**, se sídlem Strančická 177/45, Praha 10, **c) ZS Dublovice a.s.**, se sídlem Dublovice 218, Dublovice, všichni zastoupeni JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., se sídlem Resslerova 1253, Hradec Králové, proti odpůrci: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2012 ze dne 26. 11. 2012,

### t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

Navrhovatelé se shodně domáhají v řízení podle ust. § 101a a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), zrušení cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „odpůrce“) č. 4/2012 ze dne 26. 11. 2011, kterým se stanovuje podpora pro podporované zdroje energie, a to v rozsahu bodu nadepsaného „(1.10) Výkupní ceny a roční zelené bonusy na elektřinu pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření“ pro jeho rozpor se zákonem.

#### I.1 Obsah návrhu

Navrhovatelé uvedli, že předmětné cenové rozhodnutí je opatřením obecné povahy. Vycházeli při tom z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/07 a rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č.j. 2 Ao 3/2010-55, publ. pod č. 2141 Sb. NSS, nicméně uvedli, že právní povaha napadeného cenového rozhodnutí je odlišná vzhledem k § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů české republiky v oblasti cen, zmocňujícího odpůrce k vydávání nejen právních předpisů, ale i rozhodnutí. V dalším pak navrhovatelé uvedli důvody, proč cenové rozhodnutí odpůrce nelze považovat za právní předpis.

Navrhovatelé brojili proti oddílu 1.10 cenového rozhodnutí odpůrce č. 4/2012 ze dne 26. 11. 2012 s názvem „Výkupní ceny a roční zelené bonusy na elektřinu pro výrobu elektřiny s využitím slunečního záření“. Argumentace navrhovatelů směřovala proti stanovení výkupní ceny cenovým rozhodnutím pro zdroje s instalovaným výkonem přes 100 kW uvedené do provozu od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, pro rozpor se zákonem č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění pozdějších předpisů, a aplikací nezákonného ustanovení vyhlášky č. 475/2005 Sb., ve znění po novele provedené vyhláškou č. 300/2010 Sb. Výkupní cena vycházející z nereálných celkových průměrných měrných investičních nákladů byla podle navrhovatelů v rozporu s § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 180/2005 Sb.

Dále navrhovatelé namítají, že cenovým rozhodnutím odpůrce byla zasažena jejich ústavně zaručená základní práva – právo na ochranu majetku, svoboda podnikání, porušení principu rovnosti a porušení práva na legitimní očekávání. Podle názoru navrhovatelů je cenové rozhodnutí nepřiměřené.

## **I.2 Vyjádření odpůrce**

Ve vyjádření doručeném Krajskému soudu v Brně dne 5. 2. 2014 odpůrce uvedl, že v dané věci nejsou splněny podmínky řízení, neboť bez ohledu na právní povahu cenového rozhodnutí, již toto cenové rozhodnutí pozbylo platnosti a fakticky tak bylo dosaženo výsledku, který navrhovatelé ve svém návrhu požadují. Žalobci nevymezili žádné žalobní důvody ve vztahu k předmětnému cenovému rozhodnutí, jelikož jejich argumentace směřuje do údajně nesprávného stanovení ceny v roce 2010. Podmínkou dosažení návratnosti investice je splnění stanovených technicko ekonomických parametrů tj. realizace investice v určitém finančním rámci. Pokud žalobci překročili investiční náklady vyjádřené mírou měrných investičních nákladů, není jim dosažení zákonem stanovené návratnosti investice garantováno. Odpůrce se dále neztotožnil s návrhem v tom směru, že napadené cenové rozhodnutí má být svojí povahou opatřením obecné povahy, neboť se jedná o právní předpis. Povahu cenového rozhodnutí nelze dovozovat z § 2c zákona č. 265/1991 Sb. a § 17 odst. 4 písm. d) energetického zákona, ale bylo třeba vycházet z materiálního pojetí cenového rozhodnutí. Cenové rozhodnutí dopadá na subjekty vymezené obecnými znaky, tj. stanoví práva a povinnosti vždy určitým obecně vymezeným množinám výrobců elektrické energie. V rámci takto vymezených kategorií výrobců pak nedopadá cenové rozhodnutí na konkrétní případy, ale obecně na elektřinu vyrobenou těmito výrobci. Dále odpůrce odkázal na usnesení Krajského soudu v Brně, č.j. 64A 2/2013-35 a navrhl, aby soud předmětný návrh odmítl pro jeho nepřipustnost.

## **II. Posouzení věci krajským soudem**

## II. 1 Vymezení pojmu opatření obecné povahy v judikatuře Nejvyššího správního soudu a vývoj judikatury Ústavního soudu k charakteru cenových výměrů.

Soud se musel předně zabývat tím, zda předmětné cenové rozhodnutí je skutečně opatření obecné povahy. K posouzení této skutečnosti považoval soud za podstatné, jak charakteristiku cenových rozhodnutí chápou Nejvyšší správní soud a Ústavní soud. K tomu, co je třeba rozumět opatřením obecné povahy, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS. Vycházel přitom z nedostatku definičních znaků opatření obecné povahy, s výjimkou negativního vymezení v § 171 správního řádu. Tam je uvedeno, že závazné opatření obecné povahy není právním předpisem ani rozhodnutím. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že opatření obecné povahy je aktem s konkrétně vymezeným předmětem a obecně určenými adresáty, tedy úkonem správního orgánu v určité věci, který se přímo dotýká práv, povinností nebo zájmů blíže neurčeného okruhu osob. Přitom musí být vydáno v zákonných mezích a může konkretizovat zákonné povinnosti, nikoliv ukládat nové, nad rámec zákona (blíže viz citované rozhodnutí).

Vývoj judikatury Ústavního soudu k charakteru cenových výměrů vyložil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č.j. 2 Ao 3/2010-57. Zde uvedl:

„11) K povaze cenových výměrů se rozsáhle vyjádřil v řadě svých rozhodnutí Ústavní soud. Z nálezu ze dne 17. 2. 1999, sp. zn. II. ÚS 53/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 13, nález 26, str. 195 a násl. plyne, že v případě stanovení konkrétní výše (regulované) ceny podle zákona o cenách o právní předpisy nižší právní síly nejde. Jde o rozhodnutí cenových orgánů, které musejí účastníci závazkového vztahu respektovat, neboť zákon jim tuto povinnost ukládá.

12) Také v usnesení ze dne 8. 12. 1999, sp. zn. I. ÚS 422/99, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 16, usnesení 75, str. 393 a násl., se Ústavní soud zabýval tím, jakou právní povahu napadený akt vlastně má, přičemž dospěl k tomu, že výměr Ministerstva financí o regulaci cen, vydaný podle zákona o cenách, není (jiným) právním předpisem. Úřední stanovení a usměrňování cen podle § 5 a § 6 zákona o cenách provádějí cenové orgány zařazením rozhodnutí do seznamu zboží, které se uveřejňuje v Cenovém věstníku (§ 10 zákona o cenách). Toto zařazení má v praxi formu výměru Ministerstva financí, neboť zákon žádnou konkrétní formu nepředepisuje. Výměr Ministerstva financí proto nelze považovat za (jiný) právní předpis, neboť nevyhovuje čl. 79 odst. 3 Ústavy, navíc si je třeba uvědomit, že podmínkou platnosti zákonů (čl. 52 Ústavy), ale i jiných právních předpisů, je jejich vyhlášení způsobem, který stanoví zákon, přičemž cenové výměry nejsou publikovány v oficiální publikační platformě, kterou je Sbírka zákonů. V citovaném usnesení Ústavní soud dospěl k tomu, že „jde zřejmě o akt vydaný na základě § 10 cenového zákona, který má ovšem specifickou, normativní povahu, neboť nesměřuje vůči konkrétnímu právnímu subjektu, ale zavazuje – obdobně jako právní předpis – blíže neurčený, resp. neurčitý okruh (počet) subjektů, které právně disponují s určitým druhem zboží. Právní závaznost výměru ministerstva financí lze dovodit z obecně závazného ustanovení § 5 a § 6 cenového zákona a nikoliv ze samotného výměru.“

13) Starší judikatura Ústavního soudu tedy dospívala k závěru, že cenová rozhodnutí podle § 10 zákona o cenách nejsou právním předpisem. Logicky výslovně nedospívala k tomu, že

jsou opatřením obecné povahy, neboť v té době nebyla součástí právního řádu České republiky, ovšem ani v tomto směru nepodávala definici cenových rozhodnutí obdobnou té, která byla posléze přijata ve vztahu k opatřením obecné povahy. Navrhovatelka se tedy mylí, pokud se domnívá, že definice podaná v citovaném usnesení je obdobná definici opatření obecné povahy, jak ji vyložil Nejvyšší správní soud v rovněž již zmíněném rozhodnutí sp. zn. 1 Ao 1/2005. Ústavní soud hovoří sice o obecně definovaném okruhu adresátů, nicméně nikterak nezmiňuje druhou esenciální náležitost opatření obecné povahy – konkrétně vymezený předmět. Obecný okruh adresátů má vedle opatření obecné povahy také právní předpis, jak ostatně zmiňuje také Ústavní soud a k němuž jej připodobňuje, byť jej za něj neprohlašuje pro nedostatek formálních rysů (např. publikace). Ústavní soud dokonce mluví o normativním charakteru takového cenového rozhodnutí. Normativní charakter je typický právě pro právní předpis (zatímco rozhodnutí je individuální a opatření obecné povahy smíšené povahy). Z citovaného tak je patrné, že Ústavní soud pro cenová rozhodnutí vytváří jakousi čtvrtou kategorii, nejbliže však podobnou právě právním předpisům.

14) Pozdější judikatura Ústavního soudu (po roce 2000) však čtvrtou speciální kategorii opouští a naplno přiznává, že cenové výměry jsou právními předpisy. V nálezu ze dne 23. 5. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 24/99, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 18, nález 73, str. 135 a násl., označil Ústavní soud cenovou regulaci za výjimečné opatření, akceptovatelné jen za omezených podmínek. Výslovně se v tomto plenárním nálezu uvádí, že je nezbytné se odchýlit od výše uvedeného senátního nálezu sp. zn. II. ÚS 53/97. Dle přesvědčení pléna je klasifikaci pramenů práva nutno odvinout v první řadě od obsahu právní normy, jež je vytvářena abstrahováním z rozdílných částí jednoho právního předpisu, resp. z mnoha právních předpisů, nebo i rozdílných forem pramenů práva (v této souvislosti lze odkázat na nález ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 9, nález 163, str. 399, též publ. pod č. 30/1998 Sb., ve kterém Ústavní soud přiznal povahu pramenů ústavního práva i právním principům). Rozhodnutí o cenové regulaci tak je, dle závěrů pléna, nutno považovat za obecný akt s právním normativním obsahem. Stupeň obecnosti, vlastní právní normě, je přitom vymezen tím, že právní norma určuje svůj předmět a subjekty jako třídy definičními znaky, a nikoli určením (výčtem) jejich prvků. Pokud obsahový komponent právní normy je obsažen v pramenu, na který norma zmocňovací odkazuje, nutno i tento pramen považovat za formu práva v materiálním slova smyslu.

15) Shora shrnuté závěry potvrdil Ústavní soud také v usnesení ze dne 19. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 479/99, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, usnesení ze dne 21. 2. 2002, sp. zn. IV. ÚS 50/02, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 25, usnesení 8, str. 371 a násl., rovněž pak v nálezu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 8/02, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 28, nález 142, str. 237, též publ. pod č. 528/2002 Sb.

16) Z podaného přehledu je patrné, že judikatura Ústavního soudu není zcela jednotná; ostatně na určitý rozkol poukazuje také navrhovatelka sama. V takovém případě ovšem obecným soudům vyvstává otázka, jak s takovou judikaturou nakládat, aby zároveň mohlo být naplněno pravidlo obsažené v čl. 89 odst. 2 Ústavy, že vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány i osoby. Nejvyšší správní soud při řešení problému rozkolísanosti judikatury Ústavního soudu ve svém rozsudku ze dne 2. 6. 2005, č. j. 2 Afs 37/2005 - 82, dostupném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), vyšel z toho, že právní názor (tj. zobecnitelné

pravidlo chování) vyjádřený v určitém rozhodnutí Ústavního soudu je autoritativním a závazným vodítkem pro budoucí posuzování jiných obdobných případů; v tomto smyslu mají rozhodnutí Ústavního soudu povahu faktických precedentů. „*Za takové situace musí obecný soud, má-li dostát své povinnosti ústavně konformní interpretace jednoduchého práva, z různých v judikatuře Ústavního soudu obsažených právních názorů zvolit ten, který odpovídá náhledu Ústavního soudu na věc v době rozhodování obecného soudu. Judikatura Ústavního soudu se přirozeně v čase vyvíjí a určité názory jsou v průběhu doby opouštěny a nahrazovány názory jinými; závazný je tedy ten právní názor Ústavního soudu, který Ústavní soud zastává v době rozhodování obecného soudu. Pokud v době rozhodování obecného soudu existuje vícero vedle sebe stojících právních názorů Ústavního soudu, u nichž nelze zcela jednoznačně určit, který z nich je pozdější a který dřívější (...), je pro obecný soud závazný ten z nich, který lze s přihlédnutím ke všem okolnostem na základě racionální analýzy a úvah považovat v judikatuře Ústavního soudu za názor převažující. Rozhodnými okolnostmi pro posouzení budou zejména četnost judikátů zastávajících ten či onen právní názor, jejich forma (plenární nálezy či stanovisko, nálezy, usnesení zabývající se meritem ústavní stížnosti, usnesení striktně procesní povahy) míra propracovanosti argumentace k dané právní otázce obsažené v konkrétním analyzovaném judikátu a to, do jaké míry bylo řešení dané právní otázky v tomto judikátu nosným důvodem rozhodnutí, anebo naopak argumentací podpůrnou, doplňkovou či argumentací obiter dictum.*“

17) Z tohoto naznačeného „testu“ je naprosto zřejmé, že Ústavní soud považuje prostředky cenové regulace za právní předpisy. Judikatura stojící na tomto stanovisku je totiž pozdější, než judikatura považující nástroj cenové regulace za akt sice normativní povahy, ale nikoliv však právní předpis. Kromě toho, že citovaná soudní rozhodnutí jsou pozdější, jsou také četnější a navíc se jedná převážně o plenární nálezy, zatímco dřívější částečně protichůdná judikatura byla tvořena co do formy jen nálezy senátními.

18) Ze závěru, že cenová rozhodnutí jsou svým charakterem právními předpisy, ostatně vychází ve své judikatuře také Nejvyšší správní soud. Z rozsudku ze dne 9. 10. 2003, č. j. 7 A 6/2002 - 50, publ. pod č. 783/2006 Sb. NSS, vyplývá, že rozhodnutí cenového orgánu o zařazení zboží do seznamu zboží s regulovanými cenami podle § 10 zákona o cenách, je pramenem práva. V rozsudku ze dne 18. 5. 2005, č. j. 2 As 4/2004 - 138, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud posuzoval charakter cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o způsobu výpočtu cen za propojení podle tehdy účinného § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů. Dospěl přitom k závěru, že je abstraktním aktem normativní povahy, který nemá charakter rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Pokud je proti takovému aktu podána žaloba, soud ji odmítne. K témuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2007, č. j. 5 As 34/2006 - 118, publ. pod č. 1503/2008 Sb. NSS, a v rozsudku ze dne 28. 6. 2007, č. j. 6 As 34/2005 - 66, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).“

Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se dále zabývá střetem stávající judikatury se zavedením institutu opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud k tomu mj. uvedl:

„19) Zdejší soud se proto zabýval tím, zda je daná judikatura použitelná i poté, co byl do právního řádu České republiky vtělen institut opatření obecné povahy. Navrhovatelka přitom uvádí, že není, přičemž tento svůj závěr opírá o to, že předmětná rozhodnutí byla vydána v době, kdy nebylo možné cenové rozhodnutí k opatření obecné povahy připodobnit. V tom ovšem navrhovatelce lze přisvědčit jen zčásti. Opatření obecné povahy je institutem, který do platného práva – alespoň co se jeho výslovného pojmenování týče – zavedl zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), a ještě před ním správní řád, který byl v době nabytí platnosti i v době nabytí účinnosti zákona o elektronických komunikacích platnou, avšak neúčinnou součástí českého právního řádu.

20) Ústavní soud v uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/99 rozhodnutí o cenové regulaci považuje za obecné co do subjektů i předmětu. Definuje jej tedy přímo jako právní předpis, přičemž tato definice ob stojí i po přijetí opatření obecné povahy do českého právního řádu, neboť tento akt je určen konkrétností svého předmětu.

21) Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že uvedená judikatura je aplikovatelná i po inkorporaci opatření obecné povahy do právního řádu České republiky.“

## II. 2 Posouzení cenového výměru po formální stránce

Pro posouzení věci, zda vydaný akt je opatřením obecné povahy je sice rozhodující tzv. materiální pojetí, avšak je účelné se ve vztahu k předmětnému cenovému rozhodnutí vyjádřit i k jeho formální stránce. Soud zde vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2013, č.j. 9 As 19/2012-44, kde je mj. uvedeno: „Podle § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, vykonává Energetický regulační úřad působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a kontrole cen v oblasti energetiky [písm. a) cit. ustanovení]. K naplnění tohoto úkolu vydává právní předpisy pro regulaci, sjednávání a kontrolu cen v oblasti energetiky [písm. b) cit. ustanovení]. Na základě této úpravy vydal žalovaný cenové rozhodnutí č. 7/2008, ze dne 2. září 2008, k cenám tepelné energie (dále jen „rozhodnutí č. 7/2008“), jehož obsahem je vymezení podmínek pro sjednání cen tepelné energie.“ Cenové rozhodnutí 7/2008 bylo přitom vydáno podle ust. § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen a § 17 odst. 6 písm. e) zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona. Navrhovateli napadené cenové rozhodnutí bylo vydáno podle ust. § 2c zákona č. 265/1991 Sb. (shodně jako cenové rozhodnutí č. 7/2008) a § 17 odst. 6 písm. d) energetického zákona, přičemž v důsledku změny energetického zákona se pravomoc k rozhodování o regulaci cen podle zákona o cenách přesunula z ust. § 17 odst. 6 písm. e) do ust. § 17 odst. 6 písm. d). S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že předmětné cenové rozhodnutí odpůrce je považováno za právní předpis a nikoliv opatření obecné povahy.

## II. 3 Posouzení cenového výměru po materiální stránce

Dále se zdejší soud zabýval posouzením toho, zda je napadený akt opatřením obecné povahy po stránce materiální. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí 2 Ao 3/2010-55 mj.

uvedl: „ Touto stránkou se zdejší soud obsáhle zabýval v již uváděném rozhodnutí sp. zn. I Ao 1/2005. Zde je, s odkazem na právní doktrínu (Knapp, Viktor: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, str. 149 a násl.), uvedeno, že právní předpis obsahuje (zpravidla více) právních norem. Mezi materiální znaky právních norem patří vedle regulativnosti, právní závaznosti a vynutitelnosti státní mocí též jejich obecnost, a to jednak obecnost co do předmětu právní úpravy, jednak obecnost co do subjektu právní normy:

a) Obecností co do předmětu se rozumí, že právní norma obecně vymezuje svou skutkovou podstatu, tedy že nikdy nemůže řešit konkrétní případ. Opatření obecné povahy s konkrétním předmětem a obecně vymezenými adresáty představuje v tomto znaku protipól právní normy, neboť svůj předmět vymezuje nikoliv obecně, ale právě konkrétně (a proto nemůže v žádném případě mít povahu právní normy). Typickým příkladem zde může být již shora zmiňované dopravní značení umístěné na určité křižovatce: např. dopravní značky "Dej přednost v jízdě!" a "Hlavní pozemní komunikace" umístěné na křižovatce ulic A. a B. v obci C. řeší konkrétní dopravní situaci v tomto místě.

b) Pro posouzení obecnosti právní normy co do subjektů (viz str. 150 citovaného díla V. Knappa) není rozhodující kvantitativní hledisko, tj. počet subjektů, jimž je právní norma adresována, ani to, zda počet jejích subjektů je neomezený, "a neznamená ani, jak se někdy tvrdívá, že by počet jejích subjektů musil být neurčitý". Jako příklad uvádí V. Knapp ustanovení trestního zákona, jehož subjektem jsou vojáci. Počet těchto adresátů je omezený a určitý zároveň, neboť v každém okamžiku působnosti právní normy lze přesně určit jejich okruh. Právní norma je však obecná v tom směru, že je určena všem vojákům. Z požadavku obecnosti právní normy na druhé straně vyplývá, že své subjekty nemůže označovat jmenovitě (vojín XY). Obecnost právní normy tedy nespočívá v počtu jejích subjektů (v tom, zda je určitý nebo neurčitý), ale ve způsobu jejich určení, tj. v tom, zda jsou určeny druhově jako množina subjektů vymezená určitými znaky. Obecnost právní normy co do jejích subjektů je pak dána tehdy, jestliže jejím subjektem jsou všechny subjekty práv, které jsou prvkem dané množiny. Počet prvků dané množiny se může velmi různit, počínaje označením "každý" až po normu s jedním adresátem, jímž je např. "prezident republiky". Nicméně i tehdy, je-li právní norma adresována jedinému adresátovi, určuje jej nikoliv individuálně (nikoliv např. prezident republiky Václav Klaus), ale obecnými znaky, tj. je adresována každému prezidentu republiky. Jde tu tedy o množinu s jedním obecně vymezeným prvkem, přičemž právní norma jemu adresovaná je zároveň adresovaná všem prvkům množiny. Obecnost právní normy co do subjektů tedy nespočívá v určitosti či určitelnosti osob, k nimž se vztahuje, nýbrž v tom, že své adresáty určuje jako množinu subjektů vymezených určitými znaky, přičemž se vztahuje ke všem subjektům, které jsou prvky této množiny. Naproti tomu u opatření obecné povahy s konkrétně vymezeným předmětem nemůže být o jeho obecnosti co do subjektů pochyb. Např. shora zmíněné dopravní značky "Dej přednost v jízdě!" a "Hlavní pozemní komunikace" umístěné na křižovatce ulic A. a B. v obci C. se vztahují obecně na všechny účastníky silničního provozu, kteří budou touto křižovatkou projíždět. Okruh těchto osob je tedy určen jako množina vymezená určitými znaky, přičemž dopravní značení se vztahuje ke všem těmito osobám.“

Co se týká obecně definovaného okruhu adresátů, není uveden žádný konkrétní výrobce elektřiny, na kterého se cenové rozhodnutí vztahuje. Poté se bylo nutno zabývat tím, jak je

v napadeném výměru vymezen jeho předmět, tedy zda se napadený akt vztahuje na konkrétní situaci. V posuzovaném případě se jedná o cenové rozhodnutí, kterým se stanoví výkupní ceny a zelené bonusy pro podporované zdroje energie. Cenové rozhodnutí je rozčleněno do tří částí. Část A) -výkupní ceny a zelené bonusy na elektřinu, B) - zelené bonusy na teplo a část C) zelený bonus na biometan. Navrhovatelé se domáhali, aby bylo cenové rozhodnutí odpůrce zrušeno v rozsahu bodu nadepsaného „(1.10) Výkupní ceny a roční zelené bonusy pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření.“. Předmět úpravy nedopadá na konkrétní případy, ale okruh případů, na který se vztahuje výkupní cena a zelené bonusy, je vymezen obecně, tj. nezabývá se konkrétní situací, ale situací všech výrobců elektřiny a v tom rozsahu, v jakém se na ně vztahují kritéria podle tabulek v bodě 1.6. až 1.10. Cenové rozhodnutí tedy pro několik obecně vymezených množin subjektů stanoví vyšší výkupních cen či zelených bonusů, která jim bude vyplácena.

### **III. Závěr**

Zdejší soud tedy z výše uvedených důvodů shledal, že posuzované cenové rozhodnutí není opatřením obecné povahy a tudíž není dána pravomoc soudu podle ust. § 4 odst. 2 písm. c) s.ř.s. k jeho přezkoumání v řízení podle ust. § 101a a následujících tohoto zákona (obdobně viz usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2013, č. j. 64 A 2/2013 – 35). Není ani rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky uvedené v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Nedostatek pravomoci je svojí povahou neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, soud proto návrh podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítl. Nemohl se proto ani zabývat meritorně námitkami navrhovatelů.

I v případě, že by se v projednávané věci jednalo o opatření obecné povahy či o rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 65 odst. 1 s.ř.s. (v nyní projednávané věci se však nejedná ani o opatření obecné povahy, ani o rozhodnutí ve smyslu této legislativní zkratky – blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2005, č. j. 2 As 4/ 2004 - 138), nebylo by o něm možno již meritorně rozhodovat, neboť cenové rozhodnutí pozbylo platnosti po podání návrhu na jeho zrušení soudem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ao 6/2010 - 98 a ze dne 28. 6. 2012, č. j. 2 Aps 5/2011-153). Přičemž by se jednalo o chybějící podmínku řízení, jejíž nedostatek by byl neodstranitelný a nebylo by tak možno pokračovat v řízení pro absenci jeho předmětu (ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

### **IV. Náhrada nákladů řízení a soudní poplatky**

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla tímto usnesením odmítnuta, krajský soud by měl v souladu s § 10 odst. 3 in fine zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnout také o vrácení zaplaceného soudního poplatku. V nyní souzené věci však nebyl soudní poplatek dosud navrhovateli uhrazen, proto zdejší soud nemohl rozhodnout o jeho vrácení.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. 2. 2014

Mgr. Milan Procházka, v.r.  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:  
Jaroslava Předešlá